

LBRIS

We know
books

TONY PARSONS
Trusa criminalistică

editura rao

Capitolul I

Așteptam un om care plănuia să moară.

Parcasem bătrânul BMW X5 cu cutie de viteze automată vizavi de intrarea în gară și am băut un espresso triplu în timp ce îi urmăream pe navetiștii care se grăbeau să ajungă la serviciu. L-am băut repede.

Avea să vină curând.

Am pus trei fotografii pe bord. Una cu soția și fiica mea. Celelalte două cu un om care plănuia să moară. O poză de pașaport de la Departamentul de Imigrări și ceea ce noi numim o poză preluată dintr-o filmare alb-negru CCTV¹.

Am pus fotografia familiei mele în portofel, pe care l-am băgat în buzunarul interior al hainei de piele. Apoi am lipit pe bord cele două poze ale omului care plănuia să moară.

Și am privit strada.

Parcasem cu spatele la gară ca să pot cerceta mai bine strada principală aglomerată. La 100 de metri distanță se afla o tânără îmbrăcată ca pentru a merge la sala de sport, privind prin geamul chioșcului de ziare. Un dulău Ciobănesc german stătea răbdător alături de ea, cu capul într-o parte. Ochii lui inteligenți o examinau cu atenție. Și totuși, câinele nu părea încordat, ci era total relaxat în mulțimea grăbită care forfotea la acea oră de vârf.

¹ Sistem de televiziune cu circuit închis (n.tr.)

– Ce câine frumos! am rostit eu.

Femeia mi-a zâmbit și, drept răspuns, a scărpinat căinele între urechi, după care am auzit vocea unui bărbat, deși nu mi se adresa.

– Recepția e bună pentru Delta 1.

Apoi au urmat alte voci, care confirmau transmisiunea altor stații de emisie-recepție, iar dincolo de toată sporo-văiala, am deslușit acea stare de calm obținută după ani de experiență, pe care poliția o folosește în momente de tensiune extremă, asemănătoare cu cea a unui pilot de avion care le vorbește pasagerilor în vreme ce toate motoarele sunt cuprinse de flăcări. „Oameni buni, n-aveți absolut niciun motiv să vă îngrijorați.“

Am privit strada, căutând dubele de supraveghere și mașinile fără însemne, și pe ofițerii îmbrăcați în civil care se dădeau drept pietoni oarecare. N-am văzut-o decât pe femeia cu frumosul ei Ciobănesc german.

– Delta 1? mi s-a adresat ofițerul care coordona supravegherea. Te vedem și te auzim, Max. Tu dai semnalul. Așteptăm identificarea ta când Bravo 1 ajunge în zona unde îl putem prinde. Rămâi în mașină.

Bravo 1 era omul care plănuia să moară.

– Am înțeles.

Pe urmă am auzit o voce pe care o cunoșteam.

– Detectiv Wolfe, sunt detectivul-șef.

Era detectiv-șef superintendent (DCS)¹ Elizabeth Swire, șefa mea.

– Da, doamnă, am rostit eu.

– Succes, Wolfe, a zis ea.

Pe urmă am deslușit, sau mai degrabă am intuit, un mic zâmbet în vocea ei când a spus pentru cei din galerie:

– Și ai auzit ce ți s-a zis. Rămâi în mașină. Lasă-i pe băieții mari să facă munca grea.

Am privit strada. Nu avea să mai dureze mult.

– Da, doamnă, am rostit eu la fel de drăguț și calm precum Ciobănescul german.

Dacă aș fi înclinat oglinda retrovizoare, aș fi putut să văd mareața fațadă victoriană a hotelului gării. Arăta ca un castel dintr-un basm, cu turnuri și turnulețe înălțându-se spre albastrul cerului fără nori. Genul de loc unde clipești și 100 de ani dispar. Nu reușeam să-l zăresc pe niciunul dintre băieții mari. Dar în hotelul gării erau suficienți pentru a porni un mic război.

Undeva dincolo de perdele și draperii, SCO19¹ aștepta. Toți membri săi erau înarmați cu câte o pușcă de asalt de fabricație germană Heckler & Koch G36, de calibrul 5,56 mm, și cu câte două pistoale Glock SLP de 9 mm. Totuși, oricât de tare mă străduiam, tot nu reușeam să-i zăresc.

Erau și echipe care se ocupau cu dezamorsarea bombelor, sprijinite de forțele aeriene Royal Air Force (RAF). Negociatori. Specialiști în războaie chimice și bacteriologice. Și cineva care să comande pizza. De asemenea, mai aveam vreo 20 de oameni răspândiți prin gară, însă nu vedeam decât femeia și câinele. Vorbăria celor care se ocupau de supraveghere continua:

– Toate unitățile să raporteze. Echo 1?

– Nimic.

¹ În poliția britanică, un șef superintendent este un comandant în Poliția Metropolitană sau în Poliția din City, rang superior introdus în 1949. Detectivul senior și comandant al Criminal Investigation Department în majoritatea forțelor polițienești este un detectiv-șef superintendent (DCS) și acest rang poate fi folosit și de alți comandanți ai unor altor departamente de conducere. (n.red.)

² Specialist Crime and Operations Specialist Firearms Command (SCO19) (cunoscută și sub sigla SO19 sau CO19) este o ramură a diviziei Specialist Crime & Operations din cadrul Poliției Metropolitane. (n.red.)

– Victor 1?
– Nimic.

– Tango 1?

– Contact, a rostit o voce de femeie.

Pentru prima dată, din bucățița de plastic îndesată în urechea mea nu s-a mai auzit absolut nimic.

– Am stabilit contactul vizual cu Bravo 1, a spus aceeași voce. Contact.

Apoi a urmat o pauză groaznică.

– Posibil, a zis ea. Repet – posibil contact.

Vocea ofițerului care coordona supravegherea a devenit mai încordată:

– Posibil, a spus el. Verificăm. Rămâi pe recepție.

După aceea, vocea femeii s-a auzit din nou, cu toată îndoiala care o frământa:

– Posibil. Rucsac roșu. Tocmai trece pe lângă Biblioteca Britanică. Merge pe jos, spre est, în direcția gării. Se apropie de zona în care poate fi prins.

– Delta 1?

– Am înțeles, am rostit eu.

– Și am încheiat, a comunicat Tango 1, ceea ce însemna că pierduse contactul vizual cu ținta.

Am aruncat o privire rapidă spre cele două fotografii lipite pe bord. Nu fusese cu adevărat nevoie s-o fac, deoarece știam exact cum arăta insul. Oricum, m-am mai uitat o dată, pentru ultima oară. Apoi am privit din nou mulțimea.

– Nu-l văd, am precizat eu.

A răspuns o voce și mai tensionată. O altă femeie. Polițista cu câinele. Am privit-o intens, în timp ce gura i se mișca.

– Sunt Whisky 1, Whisky 1. Am un posibil contact vizual. Bravo 1 se apropie. 200 de metri. Pe trotuarul de vizavi. Se îndreaptă spre est. Rucsac roșu. Posibil contact.

Larmă de voci suprapuse, pe urmă un apel strident la tăcere radio.

– Posibil. Verificare. Verificare. Toate unitățile, rămâneți în așteptare pe poziții. Atenție, Delta 1!

Și s-a lăsat tăcerea, întreruptă de pârâituri statice. Așteptau un semn de la mine.

Inițial, am privit direct prin el.

Deoarece era diferit.

M-am uitat repede la cele două fotografii lipite pe bord.

Nu semăna deloc cu omul din poze.

Părul negru era castaniu-deschis. Barba rară dispăruse. Dar am întrezărit mai mult de-atât. Fața îi era schimbată: cărnoasă, umflată, aproape ca și cum ar fi fost fața altcuiva.

Totuși ceva rămăsese neschimbat.

– Delta 1?

– Contact, am răspuns eu.

Rucsacul roșu era exact la fel cu cel din fotografia de pe bordul meu, cea preluată din filmarea CCTV făcută în ziua în care cumpărase apă oxigenată sau peroxid de hidrogen de la un depozit angro de chimicale.

Avusese acel rucsac în spate când împinsese căruciorul cu 440 de litri de perhidrol către casa de marcat. Îl avusese în spate când numărase 550 de lire în bancnote de 50. Îl avusese în spate când își descărcase duba în garajul securizat, în care noi instalaserăm camere de luat vederi. N-aveai cum să nu observi acel rucsac roșu.

Arăta precum genul de rucsac pe care l-ai lua ca să urci Everestul. Mare și strălucitor – „roșul siguranței“ se

numea acea culoare. Chipul fusese umflat cu ceva. Plănuia să se îndrepte spre moarte cu fața altecuiva.

Dar în acele clipe îl vedeam.

Nu era nicio îndoială.

– El este, am spus eu. Contact. Și-a făcut ceva. Nu știu ce. Și-a schimbat cumva fața. Însă el este. Contact. Confirm identificarea vizuală. Contact.

– Lunetist 1, îl am în raza vizuală, a rostit o voce, și în acel moment i-am văzut pentru prima dată pe trăgătorii aflați vizavi, trei siluete deplasându-se pe acoperișurile unui șir de magazine și restaurante ponosite, cu puștile lor sclipind în soare. Cunoscuții „police marksman“, ofițeri de poliție specialiști în tragere de precizie, ocupându-și pozițiile.

Ultima noastră alternativă dacă totul decurge prost. Și deja totul începea să meargă prost.

– Lunetist 2, îl am în raza vizuală. Dar nu pot trage. Nu am o țintă clară. Este aglomerat acolo jos.

Omul se opri pe trotuarul de vizavi, așteptând schimbarea culorii semaforului. Mașinile treceau cu zgomot pe stradă, iar printre ele întrezăream flash-uri ale culorii roșii de siguranță pe care o avea rucsacul lui. Am atins casca din ureche. Brusc, nimeni nu-mi mai vorbea.

– Ți-a tipul nostru, am spus eu. Identificare certă. Contact. Contact. Terminat.

Luminile semaforului s-au schimbat și traficul s-a oprit. Navetiștii au început să traverseze grăbiți strada. Omul cu rucsac roșu a pornit împreună cu ei. Am vorbit încet și clar:

– Sunt Delta 1. Confirm contactul. Ținta este pe cale să intre în zona în care poate fi prinsă. Mă auziți? Terminat.

Și nimic, doar zgomot de fond drept răspuns. Apoi:

– Posibil. Verificăm. Rămâi pe poziție.

Am clătinat din cap și tocmai eram pe cale să vorbesc din nou, când s-a auzit vocea DCS Swire:

– Negativ, Wolfe. Nu este el. Negativ. Anulați.

Pe urmă, vocea ofițerului care răspundea de supraveghere:

– Negativ. Anulați. Rămâneți pe poziții, până la noi ordine, toate unitățile.

Culorile semaforului s-au schimbat din nou.

Bărbatul traversase strada.

Se îndrepta spre gară.

– Vă așteptați să poarte o burka? am întrebat eu. Ți-a Bravo 1. Aia-i ținta! Ți-a tipul nostru. Fața lui. . .

– Nu avem confirmare vizuală, a spus ofițerul care răspundea de supraveghere. Nu avem identificare certă, Delta 1.

– Nu-i el, a adăugat pe urmă DCS Swire. Nu mai vorbi, Wolfe. Ai avut o sarcină. S-a terminat. Nu e nevoie să mai faci nimic, a rostit ea și în voce i se deslușea o notă de oțel. Toate unitățile, rămâneți pe poziții. Negativ. Anulați. Vă mulțumesc tuturor.

Mulțimea încetinea pasul în fața clădirii, intrând în șuvoiul navetiștilor care ieșeau din gara King's Cross. M-am gândit că aveam un minut să opresc ținta înainte de a dispărea în gară. Odată aflat înăuntru, în vreun tren de pe o linie importantă sau în aglomerația de pe peroane, ori din sala principală, omul care plănuia să moară avea să-și lipească, pur și simplu, palmele și lumea urma să piară într-o explozie.

Bateria pe care, probabil, deja o ținea într-o mână avea rolul de a genera un curent electric făcând legătura cu un adaptor simplu, pe care îl ținea în cealaltă. Apoi curentul trecea prin două fire și ajungea în acel rucsac roșu – o fantă discretă probabil că fusese făcută într-o parte – în care un bec modificat acționa un detonator aflat în interiorul unui mic tub. Acesta detona încărcătura principală – peroxidul

de hidrogen pe care îl văzusem pe filmarea CCTV cumpărându-l cu 11 bancnote de 50 de lire.

Tot atunci cumpărase o mare cantitate de cuie din oțel de 15 centimetri. Mai mulți saci. Probabil că erau lipiți de încărcătura principală pentru a provoca suficient rău cât să dureze câteva sute de vieți.

Dacă detona explozibilul.

Dacă era chiar atât de deștept.

Dacă nu greșise rețeta când fabricase bomba.

Am înghițit un nod de greață fierbinte și amar care mi se ridicase în gât.

– Greșiți, am insistat eu. El este! Contact.

Fusesem în garajul lui. Văzusem sutele de sticle de perhidrol goale. Văzusem filmarea CCTV din ziua în care le cumpărase, o privisem până când ochii începuseră să mă ardă de cât mă uitasem la el.

Nu aveam nevoie de fotografiile lipite pe bord. Îl cunoșteam. Era în capul meu.

Nu se putea ascunde de mine.

– Toate unitățile să rămână pe loc, spunea o voce intenționat calmă. Mă auzi, Delta 1?

– Nu, am rostit eu. Se aude cu întreruperi.

Mai erau 30 de secunde.

Și în mulțimea aceea de oameni, și înconjurat de toți polițiștii înarmați, am rămas, în cele din urmă, singur cu omul care plănuia să moară.

Cândva, am participat la o prelegere ținută la Academia de poliție din Bramshill, Hampshire, care reprezintă Oxfordul sau Cambridge-ul în materie de studii superioare pentru polițiști.

Un agent FBI traversase cu avionul Oceanul Atlantic pentru a ne ajuta să combatem terorismul. Fusesem impresionat de albeața dinților agentului. Erau niște dinți foarte frumoși. Foarte americani. Dar ceea ce m-a impresionat mai mult a fost că omul își cunoștea meseria.

Cu dinții strălucindu-i, ne-a spus că FBI a identificat 25 de zone potențiale pentru activități teroriste. N-a fost ceva chiar de la A la Z, dar pe-aproape – de la A la T, adică de la aeroporturi la saloane de tatuaje.

În esență, cam peste tot.

De asemenea, tipul de la FBI ne-a zis cum e posibil să arate un terorist.

În esență, cam ca oricine.

Studentii de la Bramshill – cei mai străluciți și mai buni, care aveau să avanseze rapid, următoarea generație de detectivi DCI¹, tineri și duri, și deștepți –, aproape că au făcut pe ei de râs. Însă, spre deosebire de ceilalți, acea prelegere nu mi s-a părut inutilă. Ba dimpotrivă. Deoarece mi-am amintit punctul unu de pe lista potențialilor indicatori a tipului de la FBI.

„Suspectul își modifică substanțial înfățișarea.“ Deși colegii mei rânjiseră cu superioritate și își dăduseră ochii peste cap, m-am gândit că era un aspect care trebuia reținut. Niciodată să nu treci cu vederea ceea ce este evident. Să nu te aștepți să arate ca în fotografii sau imagini CCTV. Așteaptă-te să arate altfel.

Și mai era ceva ce agentul FBI ar fi putut spune. Ținta care își schimbă substanțial înfățișarea probabil că nu se va deranja să-și ia o altă geantă.

– E același rucsac, am zis eu deschizând portiera. Ca în filmarea CCTV. Un rucsac roșu. Pe care l-a avut când a

¹ Detectiv-șef inspector (n.red.)